

Může být příliš pozdě?

Ben měl obrovské štěstí ve svém neštěstí. Je to 18ti-letý pejsek, kterému onemocněla majitelka a již se o něj nemohla starat. Beník byl v útulku původně na hotelu s tím, že je to mrzout a máme ho nechat na pokoji, čekal v útulku skoro dva měsíce, než se o stavu jeho majitelky rozhodlo.

Pak přišel dopis, ve kterém se majitelka svého pejska zříká, s tím, že mu můžeme najít nový domov. Inu moc jsme nedoufali, že se to povede, ale byli jsme rádi alespoň za tu možnost.

Pamatuji si tu situaci, kdy byl Beník v kotci a přišla ta zpráva. V hlavě mi temně znělo "to už nemá cenu", ale řekla jsem si, že **zkusit se to musí**, odehnala jsem líného pesimistu a šla na to. Tak jsem protivného dědka dostala do smyčky a ven na procházku. Udělali jsme fotky a nakonec se i tulil a věděla jsem, že je jen unavený a bojí se, ale že to není "jen zlý dědek" a začala jsem s inzercí. Chtěla jsem mu tedy ještě ostříhat dred na čumáčku, ale to bylo bez šance. Chudák byl jeho z té představy hysterický a jeho slabé tělíčko nemělo smysl zatěžovat kvůli vzhledu. Ben je střapatý a křivozubý pes, bylo mi jasné, že si ho kvůli vzhledu nikdo nevezme, takže čert vem nějaký ten dred.

Takže následovala tvorba inzerátů a sdílení. Šlo to skvěle, Beník měl ohromnou oporu a všichni, kdo jeho příběh zahlédli, se pokusili pomoci alespoň těmi pár kliky. Velmi rychle si Beníka všimla i Silvie se Šárkou, které se rozhodly se pro jeho adopci. Chvilí jsme si psaly, volaly a domlouvaly, zda se k nim Beník hodí. Vypadalo to jako úžasná příležitost a naděje. Vše bylo ještě komplikované vzdáleností - **400 kilometrů mezi Benem a jeho novým domovem**. V tom pomohl rytíř v lesklé zbroji Lukáš. Prostě jsme jen poptaly se Silvií a Šárkou pomoc s převozem a neuvěřitelně hodný Lukáš se nabídl, že Beníka převezme.

Následovaly tedy otázky, výslechy a vyzvídání všude kolem, byla jsem skoro drzá a dotěrná, ale člověk nemůže být nikdy dost opatrný. V tom je velká výhoda sociálních sítí, kde dohledáte vše možné i nemožné a také mít známé v ochraně zvířat. Brzy jsem tedy věděla, že u Silvie a Šárky je takový zvířecí ráj a že by za ně dal každý, kdo je zná, ruku do ohně. Pochopila jsem, i že mají už více seniorů, pracují na půl úvazky, aby u nich doma, pořád někdo byl se zvířaty. Takže mi holky vysvětlily, že vzít auto a odjet na celý den pryč, je pro ně prostě problém. Kdyby se cokoliv stalo v jejich zvířecí svatyni, druhá by tam byla bez auta a nemohla vyrazit na veterinu, což holky dělají třeba i ve tři v noci.

Vše jsme svědomitě probraly, vymyslely a nakonec se dohodly, že jdeme do toho. Z počátku se mi nelíbilo, že nové majitelky osobně nepozná nikdo z útulku, ale po všem tom domlouvání jsem je znala lépe, než většinu zájemců :-). S Lukášem jsme se domluvili na převozu i na tom, že kdyby bylo cokoliv špatně, Bena nepředá a vezme ho zpět. Cestu zvládli skvěle a Lukáš hlásil, že si myslím, že se v nové rodině bude mít určitě moc dobře. Ještě jednou za to moc Lukášovi děkujeme!

První dny byl Béňa super protivný, ale holky to znaly a prostě mu daly čas a prostor a vše se zlepšovalo. Postupně byl za pohodlíčko a další kamarády moc rád.

Situaci po adopci Vám nejlépe popíše právě Silvie a Šárka:

"Člověk může změnit svět.... Nevěříte?

Člověk může dělat cokoli na světě... Nesouhlasíte?

Člověk může milovat tak, že pohne skálou... Klepete si na čelo?

Už dávno jsem pochopila jednu zásadní věc v životě - že žijeme tak, jak si sami dovolíme a hranice si určujeme jen my sami ♥.

"Vzala bych si třetího pejska, ale nemůžu, mám dva."

"Adoptovala bych ho, ale manžel nechce."

"Krásný miláček, ale jsem v bytě." - tyto věty čtu tak často u fotek pejsků, kteří hledají domov, že se staly téměř mantrou. A o co hůře, že jim lidé opravdu věří!

Jedna z nejlepších věcí na životě je, že můžeme úplně cokoli, pokud tomu opravdu věříme :-).

Beníčkoví je neuvěřitelných 18 let, je u nás pár týdnů v adopci a přijaly jsme ho tak nějak na dožití. Začátky nebyly jednoduché, choval se k nám dost nepřátelsky a musely jsme si pomaličku získávat jeho důvěru a přízeň. Trpělivost však své růže přinesla a Beníček si dnes přijde i pro pohlazení nebo masáž zad, jako právě teď, když Vám píšu jeho příběh :-).

Žije bez problémů s kočičkami, kozlíkama, psí smečkou jemu podobných seniorů v naprosté pohodě a nevypadá, že by chtěl umřít ♥. Jeho krůčky k lepšímu nám dodávaly sílu a naději, že to bude lepší a má to smysl.

Chtěla jsem tím říct, že pokud cítíte, že chcete poskytnout domov starému pejskovi z útulku, **udělejte to, nečekejte na nic**. Vaše čekání je jejich nekonečná chvíle v osamocení.

Že nemůžeme spasit svět?

ANO, MŮŽEME - každý pokud udělá to, čemu z celého srdce věří a na chvíli vypne hlavu a překoná své obavy, získá nekonečnou lásku zvířete, kterému zachrání život, jeho svět ♥."

Co z toho všeho plyne? **Adopce má smysl v každém věku**, nikdy není a nemůže být pozdě, dokud jedno malé psí srdce tluče nadějí. Vždy se musí útulek snažit! Trvalo ani ne šest dní od rozhodnutí, že Ben může do adopce do chvíle, kdy byl v nové rodině i s převozem přes celou republiku.

Beník vzkazuje, že Vám všem moc děkuje za sdílení. Za převoz Lukášovi, který jen kvůli jeho maličkosti ujel 800 kilometrů a strávil na cestě celý den (to chce víc než jen srdce na správném místě). Silvii a Šárce už děkuje každý den svou důvěrou a láskou. Dali jste mu naději na krásné stáří i v jeho 18ti letech! Beník spinká v teple, baští masovou konzervičku, užívá si masáže olejíčky, má spoustu kamarádů a v jeho pokojíčku jede aromaterapie proti stresu a úzkosti. Paničky pro něj dělají vše a on už si na luxus zvykl a moc se mu to líbí.

A proč to všechno? **Přeci aby mohl být jeden staříčkový pes šťastný.**

V dnešním krutém světě plném týrání a opuštěných zvířat,
nám Beníkův příběh dává naději na lepší zítřky 🍀.

